

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyně Mgr. Monikou Chaloupkovou ve věci žalobce L. L., proti žalované České správě sociálního zabezpečení, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15.4.2011, „X“

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 15.4.2011, č.j. „X“, **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 15.4.2011, č.j. „X“, žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 18.2.2011, č.j. „X“, kterým bylo rozhodnuto podle § 39 odst. 2 písm. b) zákona číslo 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a podle článku II bodu 13 věty první zákona číslo 306/2008 Sb., kterým se mění zákon číslo 155/1995 Sb., zákon číslo 582/1991 Sb. a některé další zákony, ve znění pozdějších předpisů, tak, že žalobci od 6.4.2011 náleží namísto invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně ve výši dosud pobíraného invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, neboť dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Orlicí (dále jen „OSSZ“) ze dne 9.2.2011 činí pokles pracovní schopnosti žalobce z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu 50%.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalované včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení, v němž mu bude invalidita III. stupně ponechána, s odůvodněním, že se snížením stupně invalidity nesouhlasí, o jeho zdravotním stavu byly uvedeny polopravdy (obvodní lékařka Hana Brožková na uvedené adrese nesídlí, neurolog ho přestal ošetřovat už v roce 2008). Žije s rozvedenou matkou, potřebuje pomoc druhé osoby, sám vše nezvládne.

Žalovaná využila svého práva se k žalobě nevyjadřovat.

Soud byl povinen v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž musel vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ze stavu k datu 15.4.2011, kdy bylo napadené rozhodnutí žalované č. „X“ vydáno. Soud se přitom soustředil na skutečnost, zda závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobce o 50% je správný a vychází z náležitě posouzeného zdravotního stavu žalobce.

O žalobě bylo rozhodnuto při jednání dne 15.2.2012, v přítomnosti žalované, když řádně předvolaný žalobce se z jednání dne 14.2.2012 omluvil, nežádal jeho odročení a soud proto žalobu projednal bez jeho účasti (§ 49 odst. 3 s.ř.s.).

Ze správního spisu žalované – lékařské dokumentace OSSZ soud zjistil následující: Žalobce byl uznán plně invalidní při zjišťovací prohlídce dne 11.12.2003, a to ke dni 4.9.2001, pro poúrazový psychoorganický syndrom, poúrazovou epilepsii se záchvaty typu GM po úraze 1994 (poražen autem). Toto rozhodující zdravotní postižení bylo zařazeno podle kapitoly V položky 1 písm. c) přílohy číslo 2 tehdy účinné vyhlášky číslo 284/1995 Sb. a pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven na 70%.

Při kontrolní prohlídce dne 23.5.2005 byla žalobci plná invalidita ponechána s tím, že za rozhodující zdravotní postižení byla označena poúrazová epilepsie se zařazením podle kapitoly VI oddílu A položky 6 písm. d) přílohy číslo 2 již zmíněné vyhl. č. 284/1995 Sb. a poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 70%.

Rovněž při kontrolní prohlídce dne 28.12.2007 byla plná invalidita ponechána, pouze rozhodující zdravotní postižení bylo definováno jako mozkové trauma s frakturou lebky a čtyřdenním bezvědomím v roce 1994 a zařazeno dle kapitoly VI oddílu A položky 1 písm. c) přílohy číslo 2 vyhl. č. 284/1995 Sb. Míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se nezměnila.

Další kontrolní prohlídka proběhla dne 9.2.2011, tedy po nabytí účinnosti nové právní úpravy týkající se právě invalidních důchodů, resp. posuzování invalidity. Z posudku o invaliditě a ze záznamu o jednání, obě ze dne 9.2.2011, č.j. LPS/2010/5804-UO-CSSZ, je zřejmé, že za hlavní příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byla označena sekundární poúrazová epilepsie, rozvoj od r. 1999. Určené postižení bylo posudkovou lékařkou, MUDr. Ivanou Strouhalovou, zařazeno podle kapitoly VI (Postižení nervové soustavy) položky 4b (epilepsie, forma částečně kompenzovaná, zpravidla déle než jeden měsíc bez záchvatů, několik záchvatů během roku, ale ne více jak 12 záchvatů do roka, přítomnost lehkého organického postižení mozku různé etiologie, bez neurologického deficitu a bez jiné duševní poruchy, některé denní aktivity omezeny) přílohy k vyhlášce číslo 359/2009 Sb., kterou se

stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 359/2009 Sb.“), a procentuální míra poklesu pracovní schopnosti byla určena na horní hranici rozpětí daného citovanou vyhláškou (25 – 40%), tj. na 40% s tím, že tato se podle § 3 odst. 2 této vyhlášky zvyšuje o 10% na konečných 50%. Žalobce tak již není invalidní pro invaliditu třetího stupně, ale pro invaliditu stupně druhého.

Rozhodnutí ČSSZ ze dne 18.2.2011, č.j. „X“, bylo na základě včasných námitek žalobce přezkoumáno v námitkovém řízení. Lékařskou posudkovou službou ČSSZ byl dne 1.4.2011 vypracován posudek o invaliditě žalobce, v němž byl vysloven souhlas s posudkovým závěrem OSSZ s tím, že tento závěr vycházel ze zjištěného zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků, o němž nejsou pochybnosti. Zdravotní stav a stupeň invalidity žalobce byly posouzeny v souladu se zákonem o důchodovém pojištění a vyhláškou č. 359/2009 Sb. Lékařské nálezy použité v námitkovém řízení neobsahovaly nové skutečnosti posudkově významné, naopak potvrzují dlouhodobou stabilizaci rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce – epileptického onemocnění jako následku úrazu hlavy v roce 1994.

Žalobce v žalobě namítal chybné posouzení zdravotního stavu s tím, že potřebuje pomoc druhé osoby a jeho zdravotní stav tak odpovídá třetímu stupni invalidity. Tedy spornou byla jediná otázka, a to posouzení dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce a z něj plynoucí procentní míry poklesu jeho pracovní schopnosti, k jejímuž posouzení je příslušná na základě § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky (dále jen „PK MPSV ČR“). Soud proto zadal vypracování posudku zdravotního stavu žalobkyně PK MPSV ČR, pracovišti v Hradci Králové, a následně též PK MPSV ČR, pracovišti v Praze, a při jednání dne 15.2.2012 těmito posudky provedl důkaz.

Z posudku PK MPSV ČR, pracoviště Hradec Králové, ze dne 7.9.2011 č.j. 2011/1249-HK vyplývá, že komise považovala za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce sekundární poúrazovou epilepsii, od roku 1999 se záchvaty parciálními i sekundárně generalizovanými, anamnesticky s převahou nočních záchvatů, na EEG bez hyperfunkčních projevů, toto zdravotní postižení zařadila dle kapitoly VI položky 4b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. a míru procentního poklesu pracovní schopnosti žalobce určila na 40%, a tuto dále podle § 3 odst. 2 téže vyhlášky zvýšila pro problematické využití dosaženého vzdělání (základní), zkušenosti a znalosti (nikdy nepracoval) a malou schopnost rekvalifikace (lehká mentální retardace) o 10% na konečných 50%. Komise současně v posudku uvedla, že jde o epilepsii částečně kompenzovanou léčbou, žalobce má několik záchvatů ročně, ne častěji než jednou měsíčně, není u něj neurologický deficit. Komise se současně vyjádřila k přiznání plné invalidity a následným kontrolním prohlídkám, když uvedla, že s přiznáním plné invalidity dne 18.12.2003 s účinností od 4.9.2001 souhlasí, následné kontrolní prohlídky, resp. závěry z nich považuje za nadhodnocené, neboť nebylo prokázáno, že by žalobce měl záchvaty vícekrát v týdnu. S posudky OSSZ a ČSSZ vyslovila PK MPSV ČR, pracoviště Hradec Králové, souhlas, když jejich závěry zcela korespondují se závěrem Komise.

Z posudku PK MPSV ČR, pracoviště Praha, ze dne 29.11.2011, č.j. 2011/4396-PH, vyplývá, že Komise za rozhodující zdravotní postižení žalobce považovala částečně kompenzovanou poúrazovou epilepsii s lehkým organickým postižením mozku, bez neurologického deficitu. Záchvaty se vyskytují do počtu 12 během roku, objevují se převážně v noci, při větší psychické nebo fyzické zátěži, při změnách počasí. Uvedené postižení Komise zařadila podle kapitoly VI položky 4 b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. a pokles pracovní schopnosti žalobce pak určila na 40% s tím, že pro hodnocení podle písm. c) není medicínské opodstatnění, nesvědčí pro ně lékařské nálezy. Určený pokles pracovní schopnosti Komise dále zvýšila vzhledem ke společenské a psychologické komplikaci a dosaženému vzdělání (základní, učiliště žalobce nedokončil, nikdy nepracoval) o 10% na konečných 50%.

Posudky PK MPSV ČR, pracoviště Hradec Králové a pracoviště Praha, má soud za prokázáno, že rozhodujícím zdravotním postižením žalobce způsobujícím jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav je poúrazová epilepsie částečně kompenzovaná léčbou se zařazením podle kapitoly VI položky 4 b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., čemuž odpovídá procentní pokles pracovní schopnosti 40%. Dále má soud za prokázáno, že u žalobce jsou dány okolnosti, které odůvodňují zvýšení míry poklesu pracovní schopnosti postupem podle § 3 odst. 2 vyhlášky č. 359/2009 Sb. o 10%, na konečných 50%. Posudky PK MPSV ČR, pracoviště Hradec Králové i pracoviště Praha, se plně shodují s posouzením učiněným OSSZ a následně ČSSZ v námitkovém řízení, a to jak v určení rozhodujícího zdravotního postižení, tak v jeho zařazení dle přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. a následného stanovení procentního poklesu žalobcovy pracovní schopnosti. Oba posudky tak potvrzují správnost závěru ČSSZ v napadeném rozhodnutí, přičemž oba jsou srozumitelné, přesvědčivé, jejich závěry jsou logickým vyústěním předchozího obsahu, když prvně jmenovaný posudek hodnotí i předcházející lékařské prohlídky a uzavírá, že přiznání plné invalidity bylo správné, nicméně její následné ponechání v letech 2005 a 2007 už nikoliv, jednalo se o nadhodnocení žalobcova zdravotního stavu. Soud nemá důvod o posudcích pochybovat.

Soudu tedy dospěl, na základě posudků PK MPSV ČR, pracoviště Hradec Králové a pracoviště Praha, k závěru shodnému se závěrem ČSSZ v napadeném rozhodnutí, tedy že k datu vydání tohoto rozhodnutí se u žalobce jednalo o invaliditu II. stupně z důvodu poklesu pracovní schopnosti o 50%, když na tomto poklesu se podílí vedle rozhodujícího zdravotního postižení (částečně kompenzovaná poúrazová epilepsie), též to, že žalobce dosáhl jen základního vzdělání, nikdy nepracoval a má jen malou schopnost rekvalifikace, a tedy se nejednalo o invaliditu stupně třetího.

Podle § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění platí, že jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla

- a) nejméně o 35%, avšak o 49%, jedná se o invaliditu prvního stupně,
- b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,
- c) nejméně o 70%, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Jak již shora uvedeno, v řízení bylo prokázáno, že nárok na invalidní důchod žalobce pro invaliditu III. stupně zanikl, když se u něj jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o

invaliditu II. stupně. Soud tedy musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout (§ 65 odst. 1 a § 78 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1,2 s.ř.s., když úspěšné žalované jako správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění právo na náhradu nákladů soudního řízení nenáleží a žalobce byl se žalobou neúspěšný, tudíž mu náhrada nákladů nepřísluší.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 15.2.2012

Mgr. Monika Chaloupková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Monika Marelová